

eskalátor

Jednostranná závislost na jakékoliv technologii, kterou nemáme pod kontrolou, má svá závažná rizika. Příkladem je Facebook a jeho blokování uživatelských profilů. Posledními, medializovanými, postiženými jsou aktivista Matěj Hollan a šéf knížecí prezidentské kampaně Marek Vocel. Těch několik dní až týdnů, které obnovení falešně nahlášeného „falešného profilu“ trvá, může být rozhodující v situaci, kdy jde o dny nebo hodiny. Martinu Markovi, aktivistovi bojujícímu proti vedení plzeňské právnické fakulty a autorovi stránky „Mýval to zachránil“, účet nebyl obnoven nikdy. Do křížku s cenzurou sociální sítě se dostal i portál dokumentárního filmu DAFilms, kterému Facebook v roce 2011 zcela zrušil účet poté, co název jednoho ze zveřejněných filmů obsahoval slovo džihád. Poslední varování portál dostal nedávno, když na novém profilu zveřejnil screenshot z filmu Violy Ježkové Tělo mého těla, na němž je polonahá slečna. Film je mimo jiné o kojení, což je na Facebooku taktéž tabu. V euforii, jaké možnosti propagace a „sociálního šíření“ nám tato síť nabízí, zapomínáme, jakou moc dáváme tomu, kdo ovládá funkci „blokovat“. Být to v české jurisdikci, mohli bychom argumentovat, že zobrazení kojení je umělecký záměr, že kritizovat lze v ústavních mezích kohokoliv

a že analýza terorismu ještě není jeho podpora. Takhle můžeme jenom zesílit autocenzuru a příště mluvit v náznacích. Anebo hledat alternativy. Nevíme, jaké stránky nám ve výsledcích zamlčuje Google, a snad můžeme být aspoň pyšní, že jsme jednou z několika posledních zemí, kde má Google lokálního soupeře, vyhledávač Seznam. Výsledky hledání někdy stojí za srovnání.

H. Šípek

Při konzumaci mediálního obsahu různého druhu narážím často na zvláštní zvolání nespokojeného občana operujícího spojením „my, obyčejní lidé“. Už když před volbami v roce 2010 tehdejší předseda sociální demokracie Jiří Paroubek považoval všechny voliče své strany za „obyčejné“, byl jsem udiven. Jak jsem však postupně zjistil, mnoho lidí se s tímto termínem ztotožňuje, a přijímá tak i populistickou tezi o společenském rozdělení na „my a oni“. Je to snad pozůstatek onoho čtyřicetiletého období, kdy bylo normativní myšlenkou veřejného diskursu, že mají být všichni stejní (čti obyčejní)? Pochybuji, že by například nějaký občan Spojených států tímto způsobem snižoval svůj význam ve společnosti. Přijímají-li lidé roli „obyčejných“, nevědomky také podkopávají vlastní autoritu, která je velmi důležitá při zásadních střetech společnosti s vládnoucí mocí – v aktuální politické situaci může jít třeba o otázku asociálních vládních reforem. Kreativita, inovace a progres vždy

vychá
ní. Po
a bu
jiný“,
nout

O. Hu

Nad
stát j
slova
tralia
pu. U
omez
gener
boje
semih
ském
zená
Serer
ce z l
čtyřk
ného
na m
o pře
víc er
každ
ky“, v
jeder
finále
če m
je em
ské z
Austr
vysl